

ת"פ 14717/04 - מדינת ישראל נגד ט.פ.

בית משפט השלום בראשון לציון

12 נובמבר 2017

ת"פ 14717-04-16 מדינת ישראל נ' פ'

מ"ת 14699-04-16

בפני כב' השופטת הבכירה, שירלי דקל נוה
המאשימה מדינת ישראל
נגד הנאשם ט.פ.

nocchim:

ב"כ המאשימה: עו"ד יפית ברדה

הנאשם וב"כ: עו"ד נדב אלמוג

[פרוטוקול הושמטה]

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר שמייעת הוכחות, בעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, במועד הרלוונטי לאירוע, עבדה המטלוננטה כעובדת סוציאלית בלשכת הרווחה בהרצליה. במסגרת תפקידה שימושה המטלוננטה כפקידת סעד לסתורי דין, וטיפלה במשפטתו של הנאשם בכל הקשור להסתורי הראייה בין הנאשם לבתו הקטינה, ד.פ., שהייתה, באותה עת, בת שבע שנים.

בתאריך 30.3.16, התקשר הנאשם למטלוננטה על מנת לשוחח עמה בנוגע להסתורי הראייה שנקבעו לו. באותו נסיבות, נתגלו ויכוח בין הנאשם למטלוננטה, במהלךו אמר הנאשם: "... הכל מצולם... הכל הכל מצולם. כולל שאות בחדרי חדרים כולל שאות חושבת מחשבות בלבד, כולל זה שאמרת לי שאות לא יכולה לעשות כן יכולת לא יכולת..."; "... אם אני ממש רוצה אני יכול לפגוע בה (ב-ד.פ.), אני יכול אפילו, אני לא רוצה לדבר על להרוג אותה. ביום שבת אני יכול, אני לא

עמוד 1

עשה את זה אל תדאגי..."; "...הנה אני אומר לך גם אתה אם הייתי ממש רוצה הייתי יכול להרוג אני יכולתי אני לא עשו את זה... זה לא היה בעיה הייתי מכניס איזה סכין לרווחה היה אצلكם ברוחחה בהרצליה היום אני לא יודע אם אנחנו יכולים להיפגש אבל אז יכולתי יכולתי להרוג אותך אולי גם את שירה אפילו יכולתי היה מכניס איזה סכין או משהו..."; "...בבוא היום ... הלוואי שאמי יהיה שם... ואני יהיה שם ללמד עליך קטגוריה"; "...אני יכול אני יכול לרצוח את ד.פ. בשבת... יכולתי גם לרצוח אותך. גם את אבא שלי אני יכול לרצוח, הוא בן אדם בן 48, זה קל, זה אפילו לא קשה...".

تسקיר שירות המבחן

2. לאחר מתן הכרעת הדין וקבלת חוות הדעת הפסיכיאטרית שקבעה שהנאשם אינו סובל ממחלה נפש והינו כשיר לעמוד לדין, נוענה בית המשפט לביקשת ב"כ הנאשם והורה לשירות המבחן להכין تسוקיר בעניינו של הנאשם.

על פי התסוקיר, הנאשם בן 48, גירוש ואב לילדה בת 7.5 שנים. הנאשם סיים שירות צבאי מלא, בעל תואר ראשון במתמטיקה ועובד באופן חלקי כמתרגל למתמטיקה בxxxxxx.

הנאשם נישא בשנת 2009 ולאחר הגישה אשתו תביעת גירושין. במהלך שנת 2011 השניים התגרשו, ובתים נותרה במשמורת אמה. לאחר הגירושין, ניהל הזוג מאבק סביב עניינים כספים והסדרי ראייה, כשהמאבק סביב הסדרי הראייה נמשך עד היום, כולל מעורבות של שירות הרוחה.

בשנת 2012, בשל התנהגות בעייתית של הנאשם כלפי גירושתו, אימץ בית המשפט לענייני משפחה את המלצת פקידת הסעד והגביל את המפגשים בין הנאשם לבתו למרכז הקשר. הנאשם התנסה להשלים עם המגבילות שהוטלו עליו וחש קרובן להתנהגות מעילבה ופוגעת מצד הממסד. לאחר שהגבילות על פגישות הנאשם עם בתו לא הוסרו, החל הנאשם להגביל באופן פוגע ומאיים כלפי גורמי הרוחה. בהמשך, הורחבו הסדרי הראייה, והנאשםפגש בבתו בבית הוורי אחד לשבועיים בפיקוח בני משפחתו.

בשנת 2014 הנאשם נפל למקום שנייה בבית מגורים, נפצע קשה ו עבר הליך שיקום שנמשך למשך מחצי שנה. הנאשם חזר לתפקיד באופן הדרגתית.

ציוון כי הנאשם הופנה לשירות המבחן מספר פעמים מאז שנת 2012 בגין הליכים משפטיים שהתנהלו נגדו.

ביחס להתנהגותו המאיימת והמעילבה כלפי גורמי הרוחה, התרשם שירות המבחן כי הנאשם חווה עצמו כקרובן של המערכת אך מבין שהתנהגותו חצתה גבולות אסורים.

במסגרת הליך משפטי קודם, ומאחר שירות המבחן התרשם כי רמת הסיכון כלפי גירושתו פחתה, הומלץ לאפשר לנאשם הליך שיקומי, ובית המשפט דן אותו לצורך מבחן ולביצוע של"צ.

במהלך תקופת המבחן, החליט בית המשפט לענייני משפחה שלא להרחיב באופן משמעותי את הסדרי הראיה בין הנאשם לבתו, אלא להמשיך את המפגשים בפיקוחו הוריו של הנאשם, עד אשר הנאשם יבצע אבחון פסיכודיאגנוגטי באשר לרמת הסיכון שלו כלפי בתו, החלטה שהסבה לנԱטם תשכול רב אותו הביע כלפי מערכת החוק ורשות הרווחה.

בהתיחסותו לעבירה נשוא תיק זה, הנאשם טען כי לא היה בכונתו לאיים או לפגוע במתלוננת או בני משפחתו, וכי ניסה לשכנע את המתלוננת כי אינו מסוכן, והוא מבין שעשה זאת בדרך לא ראייה ומעוותת, שגרמה לו יותר נזק מהתועלת.

בתחילת שנת 2017 הסתיים ההליך המשפטי בבית המשפט לענייני משפחה והחליט כי הסדרי הראיה בין הנאשם לבתו יהיו בפיקוח הוריו. משכך הפסיק הנאשם על דעת עצמו ומtower תשכול ללכת למרכז הקשר. עוד צוין כי גירושתו של הנאשם הגישה ערעור על ההחלטה בנוגע להסדרי הראיה, והערעור תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי, הנאשם מסר כי אם החלטת בית המשפט המחוזי תמשיך להציג בפניו מגבלות משמעותיות לקשר עם בתו, יש בכונתו לנתק לחלוטין את הקשר עמה.

שירות המבחן העיריך כי הנאשם בעל יכולות קוגניטיביות טובות, מתמודד עם קשיים רגשיים, קשיי קשב ורכיב וחוסר במילוי מוניות חברותיות מספקות. כן צוין כי התנהגותו מאופיינית בתנועה בין מצבי קיצון, תגובות אימפולטיביות וביטויים תוקפניים ובודדים לנוכח מצבו תשכול, נתיה לחוסר אמון וחשדנות מול גורמי מסד ותחושת קורבנות. יחד עם זאת, צוין כי הנאשם הקפיד לשמור על הסדרי ראייה עם בתו וניהל מאבקיו גם באמצעותים חוקיים ובהליכים משפטיים סדריים.

באשר לעבירה הנוכחית, שירות המבחן התרשם כי הנאשם התבטה באופן כה בוטה, במטרה לزعزع את גורמי הרווחה ולא מtower כוונה לפגיעה פיזית במתלוננת,abei או בתו.

אשר לגורמי הסיכון להשנות ביצוע עבירות בעtid, צוין שירות המבחן כי הנאשם אימפולטיבי, סוער רגשית, חסר שקט פנימי, מtabטא באופן אלים מילולית מtower תשכול, בעל התנהגות בלתי צפואה והוא נוטה לשינויים קיצוניים בהתיחסותו למצבו. עוד צוין כי סנקציות עונשיות של מאסרים על תנאי לא סייעו לנאי להציג גבול ברור להתנהגותו. זאת ועוד, העובדה כי הנאשם ביצע את העבירה במהלך היותו תחת צו מבחן, מלמדת כי שירות המבחן אינו מהווע גורם סמכותי מספק להציג גבול עבورو. בנוסף, ההליך המשפטי בעניין הסדרי הראיה, שלא הגיע לכדי סיום, והצרת צעדיו של הנאשם בקשר עם בתו, מהווים עבورو מקור תשכול וסיכון שימושי להתקיים גם עתה.

אשר לגורמי הסיכון לשיקום, צוין שירות המבחן כי מדובר בעבירה ייחודית שבוצעה מאז שנת 2012, שנעברה מtower מצוקה ולא מtower כוונה ממשית לפגוע במאן דהוא. עוד צוין כי הנאשם שילם בשל התנהגותו מחיר יקר של צמצום משמעותו של הקשר עם בתו, אך עם זאת הקפיד לקיים את החלטות בית המשפט לעניין הסדרי הראיה.

שירות המבחן ציין כי התלבט לגבי המלצתו, ובסיומו של דבר המליץ להפעיל את המאסרים על תנאי בחופף ובדרך של עבודות שירות, בתקווה שייהה בכך לנאי להציג לנאי גבול ברור יותר. בנוסף, ולנוכח העובדה שנראה כי יש בקשר של הנאשם עם שירות המבחן להוות גורם מכון וממן מעט בהתנהגותו, צוין כי אם הנאשם יביע בפני בית המשפט נכונות להמשך הקשר עם שירות המבחן, ימליץ שירות המבחן על העמדתו בצו מבחן לשנה אחת.

3. מטעם המאשימה הוגש הרישום הפלילי של הנאשם וכן שני גזרי דין שנייתנו בעניינו, במסגרתם הושטו עליו מאסרים על תנאי.

מטעם ההגנה העיד אביו של הנאשם, מר י.פ., שמסר כי הוא ניצול שואה. אביו של הנאשם מסר כי הנאשם עבר תאונה, היה מאושפז ועבר שיקום ארוך ללא הצלחה יתרה. לדבריו, מאז התאונה מצבו של הנאשם חחמייר, והוא אינו מבין את משמעות דבריו והשלכותיהם. אביו של הנאשם מסר כי הנאשם אינם עבריין אלא אדם מסכן וביקש את רחמי בית המשפט.

כמו כן, הוגש מטעם ההגנה מכתב המאשר כי הנאשם מעסיק החל מעתה 2017 כמתרגל באxxxx מטעם אגדות הסטודנטים וכן אישור זכאות ל专家组 נוכות מהמוסד לביטוח לאומי.

תמיכת טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טענה כי לחובת הנאשם ארבע הרשעות קודמות בעבורות של איומים, תקיפה סתם ורכוש, וכן לחובתו שני מאסרים מותנים חבי הפעלה, בני 4-5 חודשים.

ב"כ המאשימה טענה כי במעשהיו של הנאשם הוא פגע פגיעה משמעותית במדד גביה בערכיהם המוגנים שעניניהם בטחונה, כבודה ושלמות נפשה של המתלוונת וכן בסדר הציבורי. לטענתה, הנאשם סבר כי איומים ישנו את החלטתה או דרך פעולתה של המתלוונת לגבי המלצהה לבית המשפט לענייני משפחה.

ב"כ המאשימה טענה כי לא אחת קבעו בתים המשפט כי יש לנקט בגישה מחמירה כלפי אלו המאיימים על עובדי ציבור הממלאים את תפקידם על פי דין. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם נע בין מספר חדשני מאסר שיכול וירצוי בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר, מאסרים מותניים ועינוי נלוית, והפנתה לפטיקה.

אשר למסקירות שירות מבוחן, טענה ב"כ המאשימה כי אין הלים בין התרשםות של שירות המבחן לבין המלצהה, ובין היותר, כאמור במסקירות לפיו הנאשם נוטה למזער מחומרת מעשיו, חוות עצמו כקורבן, אלים מילולית והתנהוגותו אינה צפואה וכי לאחר החלטת ביהם"ש לענייני משפחה בשנה זו, שלח מכתב בוטה תוקפני ובעל מסרים פוגעים לעובדי משרד הרווחה.

ב"כ המאשימה הוסיף וטענה כי הנאשם בעל עבר פלילי, אשר הורשע בעבר בביצוען של עבירות איומים ואלימות, גם כלפי עובד ציבור, נעדך מORA מפני סנקציות, וביצע את העבירה נשוא תיק זה כאשר מרחפים מעליו שני מאסרים מותנים, נתונים אשר יש לזכור לחובתו.

ב"כ המאשימה טענה כי מהטייעונים לעונש בכתב שליח הנאשם עולה כי למורות ההליך המשפטי והפגישות שערך עם שירות המבחן, הנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו.

ב"כ המאשימה עטרה להשית על הנאשם עונש של מאסר ברף העליון של מתחתן הענישה לו טענה, תוך הפעלה במצטבר של המאסרים על תנאי התלוים ועומדים נגד הנאשם, ובנוסף לגזר עליו מאסר מותנה ופיצוי למתלוונת.

ב"כ הנאשם טען כי אף שאין להקל ראש בדברים שאמר הנאשם למתלוונת באירוע נשוא כתוב האישום, יש להדגיש כי הוא לא אמר לה שיפגע בה, בבתו ובאביו, אלא אמר שהוא יכול לפגוע אם היה רוצה, ועל כן לא מדובר באיזומים מן הרף הגבוה.

ב"כ הנאשם טען כי קצינת המבחן מכירה את הנאשם עוד משנת 2013, וכי המליצה על ענישה בדרך של עבודות שירות, מתוך ההבנה שמאסר אחורי סוג ובריח לא יועיל לנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי במהלך מספר שנים שקדמו לאירוע נשוא כתוב האישום לא הסתבר הנאשם בפליליים, וכי ממועד האירוע ועד היום חלפה כשנה וחצי. ב"כ הנאשם טען כי יש לשים לב למורכבות מצבו של הנאשם, ולראות באירוע כמעידה ולא כ שינוי דפוסים לרעה.

ב"כ הנאשם טען כי מהתקסור עולה שהנאשם הבין והפנים מה עליו לעשות כדי לא להיקלע למצבים דומים בעתיד.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם עובד כמתרגל באקסזום אגודת הסטודנטים, והפנה לאישור שהוגש.

ב"כ הנאשם הפנה לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו של הנאשם ולתקסור שירות המבחן, וצין את התאונה שהנאשם עבר בשנת 2014, בגין סבל מגענות ראש קשה, אושפז והיה בהליך שיקום ארוך. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם סבל מהפרעות משמעותיות עוד לפני התאונה והיה מטופל פסיכיאטרי, בשל המצוקה הנפשית הקשה אותה חוותה בעקבות הליך הירושין.

ב"כ הנאשם טען כי ניתן שההתאונה הביאה להחמרה במצבו הנפשי של הנאשם והשפיעה על מידת הבנותו ושליטתו על דבריו, על אף שנמצא כשיר לעמוד לדין, וכי יש ליחס לכך משקל בעת קביעת עונשו של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם מסר למשטרת את ההחלטה של השיכחה נשוא כתוב האישום מיוזמתו, ושיתף פעולה בחקירה. לטעنته, הנאשם לא פעל מתוך דפוס עברייני, אלא מתוך מצוקה אישית, לאחר תקופה ארוכה שהקשר עם בתו נהייה רופף, מתוך "יאוש ובמטרה לנסות ולקדם את הקשר שלו עימה".

לדבריו, כיום הנאשם הרים ידים ונתקק את הקשר עם בתו, כדי לא להפסיק לסבול, והוא עובד למחיהתו ומוציא בכיוון חיובי. נוכח טיעוני, ביקש ב"כ הנאשם שלא להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל, לסתות מהמלצת שירות המבחן ולהאריך את המאסרים על תנאי התלוים ועומדים נגד הנאשם.

הנאשם בדבריו האחרון אמר כי לא ידבר יותר עם אנשי מסד. הנאשם טען כי המתלוונת לא אישרה לו לשוחח עם בתו בטלפון, הרסה את יחסיו עם בתו, ובית המשפט אימץ את המלצהה. לגרסתו, כתוצאה לכך הוא לא פגש את בתו מזה כמנה, וזה עונש קשה מאוד.

הנאשם גם הגיע לבית המשפט טיעונים לעונש בכתב מטעמו, שם מסר כי עשה טעויות רבות, ועד שנת 2012 חדר לפרטיות, הפגין והכפיש, והתנהגותו זו עוררה אנטגוניזם והbiasה להתעمرות בו. הנאשם מסר כי מאז החל בטיפול

פסיכולוגי ובטיפול רפואי פסיכיאטרי, היה במקבב במרכז "התחלת חדשה", וקיבל הדרכה הורית וטיפול של קצינית מבחן. לאור זאת, קצינית המבחן הגיעה לבית המשפט בהליך המשפטי הקודם תספיר, אותו צירף לティעונו, בו המליצה להטיל עליו מאסר על תנאי, של"כ בהיקף של 250 שעות וצו מבחן למשך שנה וחצי. למרות זאת, המתלוונת סייברה להמליץ על קיומ שיחות טלפון בין בתו, באופן בלתי מחייב ובלתי צודק לגרסתו, ורק מתוך התעמורות בו.

הנאשם טען כי לא איים על המתלוונת וכי בשני המקרים נשוא הרשעויות הקודמות, בהן הושטו עליו מאסרים על תנאי, הוא לא השמע אiomים. הנאשם טען כי אם ישלח למאסר בדרך של עבודות שירות, הדבר ימנע ממנו להמשיך לעבוד, וכי אם ישלח למאסר בפועל הדבר יגרום לכך שהוא במחיצת חברה עברינית. על כן, ביקש הנאשם כי בית המשפט יורה על הארצת המאסרים המותנים.

דין והכרעה

5. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הכוחות, בכך שאיים על המתלוונת, שהינה עובדת סוציאלית לסדרי דין, אשר הייתה אמונה על הטיפול בהסדרי הראייה בין הנאשם לבין בתו הקטינה והגשת המלצות בבית המשפט לענייני משפחה.

לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כאמור,קייםיחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירה בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכיהם החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, השני, מידיות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנسبות הקשורות בביצוע העבירה.

אשר לערך החברתי המוגן בעבירות האiomים, יפים דברי בית המשפט העליון ב-רע"פ 2038/04 למס' נ' מדינת ישראל (1.4.06):

"**האiom הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי** וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובهم שלמות נפשו, בטחונו וחריות פעולתו של הפרט. האiom מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרונ האiom גם ביציפיה להתנהגות מסוימת מצד המאioms שהמאioms מבקש להשיג באמצעות השמעת האiom".

דברים דומים נקבעו גם ב-ע"פ 103/88 LICHTMAN N' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 373, 379 (1989):

"מניעת ההפחدة וההקנטה לשמן היא שעומדתיסוד האינטרס החברתי המוגן"

בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטראס החבורה הוא להגן על שלות נפשו של הפרט [...] מפני מעשי הפגיעה והקנטה שלא כדין. אינטראס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישת, שמתורת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, במידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים se Per כמסר מסוימת להתנהגות המוצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואי למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

בחינת מידת הפגיעה בערכיים המוגנים בנסיבות המקרה למסקנה כי הנאשם פגע בערכיים המוגנים באופן משמעותי, שכן איומיו הושמעו כלפי עובדת ציבור בשעת مليוי תפקידה ונועד להביא לשינוי המלצות שמסירה לבית המשפט לענייני משפחה בעניינו של הנאשם.

אשר לסבירות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, כעולה מהכרעת הדיון, ואף מדובר הנאשם עצמו במסגרת הטיעונים לעונש, הנאשם לא השלים עם המלצות המתלוונת שהוגשו ואומצו על ידי בית המשפט לענייני משפחה, סבר כי המתלוונת ולשכת הרווחה נוטרים לו טינה ומתעמרים בו וחוש כי נגרם לו עוול על ידם. זאת ועוד, הנאשם מחזק בעמדות אלו אף כיום.

על רקע האמור התקיימה השיחה הטלפונית בין הנאשם לבין המתלוונת נשוא כתוב האישום, במהלךה איים הנאשם על המתלוונת, במטרה להשפיע עליו להגיש תסجيل נוסף בבית המשפט לענייני משפחה ולשנות את המלצותיה.

איומיו של הנאשם כלפי המתלוונת הושמעו רק משום שביצעה את תפקידה וקבעה תנאים להסדרי הראיה, ביניהם כי המפגשים יהיו בפיקוח הוורי של הנאשם, וכן המלצה כי לשם שיקולות שינוי הסדרי הראיה על הנאשם לבצע אבחן.

במהלך השיחה אמר הנאשם למתלוונת כי הוא יכול לפגוע בה, בעקבות סוציאליות נוספת העובדת עם המתלוונת, באביו ובבתו, וזאת אף שהמתלוונת חזרה ואמרה לנายน כי דבריו מטרידים ומדאיים אותה וכי היא רוצה לסיים את השיחה כדי להפסיק את דבריו.

כמו כן, במהלך השיחה, מסר הנאשם דוגמאות סוציאליות כיצד הוא יכול למש את איומיו, אך הוסיף כי אין בכוונתו לעשות זאת.

ניכר כי הנאשם אמר את דבריו האIOS על רקע מצוקה קשה שחש עקב רצונו לפגוש בבתו, ללא התנאים שהוצעו לו על ידי בית המשפט לענייני משפחה.

האינטרס הציבורי מחייב להגן על עובדי ציבור, ובכלל זה על העובדים הסוציאליים, על מנת שיוכלו המשיך ולבצע את תפקידם ללא מORA ופחד, כדי שתפקידם המקצועי לא יפגע וambil' שייח' חשובים לאויומים מצד הציבור אותו הם משרתים.

אשר יוכלתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעותו מעשהו,omidat hakraba לשיג של אחריות פלילתית, על פי חווות הדעת של הפסיכיאטר המחויז, האינטלקגניציה של הנאשם היא בגדר הנורמה. לא נמצא עדות לכך שבמועד האירוע נשוא כתוב האישום סבל הנאשם ממחלה נפש או מפגיעה ביכולתו להבין את מהות מעשיו או את הפסול שביהם וכן לא נמצא עדות לכך שנפגעה יכולתו לשלוט על מעשיו.

מדיניות הענישה הנוגגת מלמדת כי בבית המשפט נוקטים בענישה מחמירה בעבירות כלפי ציבור, ובכלל זה, בעבירות אiomים כלפי ציבור, וזאת לשם הרתעה. לעניין זה ראו לדוגמה: רע"פ 3364/14 **מנצור נ' מדינת ישראל** (9.6.14) והפסקה הנזכרת שם; רע"פ 9057/12 **מצרי נ' מדינת ישראל** (4.3.13); עפ"ג (מח'-מרכז) 1608-01-08 **עלאונה נ' מדינת ישראל** (30.4.08); עפ"ג (מח'-ב"ש) 16642-09-14 **יצחק נ' מדינת ישראל** (12.11.14).

נוכח האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבות נוע החול מספר חדש מסר שיכול וירוץ בדרך של עבודות שירות ועד ל-12 חודשים מסר בפועל וכן ענישה נלויה.

לא מצאתי כי יש לחרוג ממתחם הענישה לחומרה מטעמי הגנה על שלום הציבור ואף לא מצאתי יש כי לחרוג ממתחם הענישה לקולא מטעמי שיקום, בגין המלצה כזו מטעם שירות המבחן ובאין נימוק אחר לכך.

- בגזרת העונש של הנאשם בתוך מתחם הענישה יש להתחשב בנסיבות שאין קשרות ביצוע העבירה, ובכלל -

הפגיעה של העונש בנאים, לרבות בשל גילו - אין ספק שהטלת מסר בפועל על הנאשם תפגע בו ותגדע את עבודתו. כמו כן, הנאשם לא ריצה בעבר עונש של מסר בפועל.

נטילת אחריות של הנאשם על מעשי וחזרתו למצב או מאמציו לחזור למצב - הנאשם כפר בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, גם שלא כפר בעצם אמרית הדברים, ואף הביא את השicha המוקלטת למשטרה. גם לאחר ניהול ההוכחות והכרעת הדין, הנאשם עמד על גרסתו כי לא איים על המתalonת. עם זאת, לפי תסקירות השירות המבחן, הנאשם מבין כי פעולה בדרך לא רואה.

- עברו הפלילי של הנאשם - לחובת הנאשם ארבע הרשעות קודמות, כפי שיפורט להלן -

הרשעתו הראשונה ב-ת"פ 557/05 בבית משפט השלום בראשון לציון ביום 24.10.06, הרשעה שהתיישנה, בעבירות של התוצאות כדין אחר במטרה להונאות, קבלת דבר במרמה, אiomים, זוף והחזקקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית. בגין כל עבירות אלו הוטלו על הנאשם 3 חודשים מסר בפועל בדרך של עבודות שירות, מסר על תנאי, קנס ופסילת רישון נהוגה על תנאי.

הרשעתו השנייה ב-ת"פ 9232-01-12 בגין הושת עליו מסר על תנאי בין 4 חודשים למשך שלוש שנים, קנס ופיצוי. גם באותה מקרה הנאשם העיבד ציבור, בגין הושת עליו מסר על תנאי בין 4 חודשים למשך שלוש שנים, קנס ופיצוי. גם באותה מקרה הנאשם העיבד

ואים על עובדת סוציאלית ששימשה כפקידת סעד, שאינה המתלוננת בתיק זה, אשר טיפולה בהסדרי הראיה של הנאשם עם בתו. אצין כי גם באותו מקרה אמר הנאשם בדבריו האחרון כי הוא מבין את טעויותיו ולא יחזר עליו.

הרשעתו השלישית ב-ת"פ 29280-04-13 בבית משפט השלום בפתח תקווה מיום 15.6.23 בגין עבירה של הפרת צו שנועד להגן על אדם, בגין הושת עליו מסר על תנאי וקנס.

הרשעתו הרביעית ב-ת"פ 11-04-2014 בבית משפט השלום הראשון לצוון מיום 15.10.6 בגין עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, בגין הושת עליו מסר על תנאי בין 5 חודשים למשך שלוש שנים, של"צ למשך 250 שעות וצו מבחן.

לנוכח האמור, בעת ביצועה של עבירת האויומים נשוא התקיק שבפניו, היו תלויים ועומדים נגד הנאשם שני מסרים על תנאי בני 4 ו-5 חודשים, שהינם חבי הפעלה.

ה הנאשם נפל בשנת 2014 ונפצע קשה, עבר תהליך שיקום ארוך, כעולה מתסקרים שירות המבחן, חוות דעת הפסיכיאטר המחויז והמסמכים הרפואיים שהצביעו כנגדו הרפואי והנפשי, נקבעו לנายนם נכות רפואיות בשיעור 79% ודרגת אי כושר בשיעור 65% על-ידי המוסד לביטוח לאומי.

ה הנאשם נשלח על ידי בית המשפט, עוד לפני שמיית הטיעונים לעונש, לראיון בפני הממונה על עבודות השירות בשב"ס (להלן: "הממונה"), שיבחן את התאמתו לריצוי מסר בדרך של עבודות שירות.

על פי חוות הדעת מיום 13.6.17, הנאשם נמצא לא כשיר לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות מבחינה רפואית.

בהמשך, לפי בקשה ב"כ הנאשם נשלח矧ה חוות דעת נוספת, בחוות הדעת מיום 17.6.29 צוין כי הנאשם התבקש על ידי הממונה להמציא מסמכים עדכניים מאורתופד ופסיכיאטר, אך לא המציאם, וכן הממונה לא יכול היה להציגו לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות.

בחוות הדעת של הממונה מיום 17.8.20 צוין כי רופא מטעם שב"ס בחר את המסמכים הרפואיים העדכניים שהמציא הנאשם, מהם עולה כי הנאשם סובל מבעיות אורטופדיות ובעליות נפשיות, לא נמצא במהלך פסיכיאטרי סדר ומסרב לחתת טיפול רפואי. הממונה חזר וקבע שהנายนם אינו כשיר מבחינה רפואית לריצוי עונש של עבודות שירות.

בדיוון שהתקיים ביום 17.9.13 טען ב"כ הנאשם כי הנאשם עובד ומסוגל לעבוד 5 ימים בשבוע לפחות ביום, ועל כן, ביקש כי הממונה ישකול שוב את עמדתו. לפי בקשה ב"כ הנאשם ונוכח טענותיו, בית המשפט הורה לממונה להגיש חוות דעת עדכנית.

בחוות הדעת של הממונה מיום 17.10.24, חזר הממונה על עמדתו לפיו לא נמצא מקום מתאים להשתמו של הנאשם בעבודות שירות בשל חוות הדעת הרפואיות לגבי מצבו. צוין בחוות הדעת הרפואית כי הנאשם הגיע אישור עדכני אורטופדי בו נרשם כי הנאשם מסוגל רק לבצע עבודה משרדי, למרות שאינו מסוגל להגיע לשום עבודה מזה שלוש שנים. הנאשם הגיע גם אישור פסיכיאטרי שלא התייחס לכשר עבודתו של הנאשם 5 ימים בשבוע באופן רצוף ללא סיכון לעצמו ולהזלתו. כן נרשם באישור הפסיכיאטרי כי הנאשם לא נמצא במהלך מזה השנה, סבל ממצב פסיכוטי אז ובעליות קוגניטיביות, ואף מסרב ליטול טיפול רפואי. בשל האמור במסמכים אלו, על פי חוות הדעת הרפואית הנאשם אינו

מסוגל לעבוד בשום עובדה 5 ימים רצוף עקב בעיות אורתופדיות ו עקב בעיות נפשיות וקוגניטיביות.

חוות דעת נוספת ועדכנית מיום 8.11.17 הוגשה לבית המשפט לאחר שהנאשם נמצא לממונה אישור עדכני מהפסיכיאטר ומאורטופד. על פי אישור הפסיכיאטר הנאשם אינו זקוק לטיפול רפואי, סובל מעמידת זיכרון, אך בכל זאת מלמד מתמטיקה. על פי אישור האורתופד, הנאשם יכול לעבוד בישיבה שישה ימים בשבוע. על כן, קבע הרופא מטעם הממונה כי הנאשם יכול לעבוד בעבודות שירות, ללא הליכה ממושכת, ללא עבודה בגובה או בשמש, ללא עבודה עם כל חיתוך או מכונות, ללא עמידה ממושכת ובמאזן גופני מוגבל. לאור זאת, קבע הממונה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

ኖכח הנסיבות הרפואיות והנפשיות ומצבו המיחד של הנאשם, החלטתי שלא למצות עמו את הדין, לנקטו כלפי במידת הרחמים, ולהורות כי המאסרם על תנאי יופעלו בחופף זה לזה ובחופף למאסר שיטול עליו בגין תיק זה וכן להעמידו בפיקוח של שירות המבחן.

בשל העובדה שהנאשם עובד באופן חלקי בלבד ומקבל קצבת נכות מהמוסד לבתו לאומי, לאור תוכאת גזר הדין, החלטתי שלא להטיל עליו תשלום קנס או פיצוי, אלא להורות על חתימתו על התcheinבות כספית בלבד.

סוף דבר

6. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים שלහן:

א. מאסר לתקופה של 5 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 4 חודשים שהושת על הנאשם ב-ת"פ 12-01-9232 בבית משפט משפט השלום בתנינה מיום 23.2.15.

אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 5 חודשים שהושת על הנאשם ב-ת"פ 11-04-22014 בבית משפט השלום בראשון לציון לציון מיום 6.10.15.

המאסרים על תנאי יופעלו בחופף זה לזה ובחופף לעונש המאסר.

סה"כ ירצה הנאשם 5 חודשים מאסר. המאסר ירצה בדרך של עבודות שירות, החל מיום 8.2.18 ב"צימס-מע"ש", רחוב יצחק בן צבי 33 ראשון לציון, 5 ימים בשבוע, 7.5 שעות עבודה יומיות. בעבר חג וחול המועד הנאשם יועסק במקום העבודה וגם אם לא עבד באותו יום, בין אם מסיבותו ויבין אם בגל שהמקום סגור, יחויב ביום עבודה מלא.

הובהר לנאשם כי עליו לעבוד במקום העבודה באופן רצוף 5 ימים בשבועו, ואם לא יתיצב לעבודה באופן רצוף, רשאי הממונה להוראות על הפסקה מנהלית של עבודתו. כמו כן, הובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפקוח וביקורות הפתע, וכל הפרה בעבודות השירות או ביצוע שירות נוספת, יביאו להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש. עוד הודגש בפניו הנאשם כי אם לא יתפרק במקום העבודה כנדרש, הממונה יהיה רשאי להישמו במקום עבודה אחר, לרבות מקום עבודה מרוחק יותר, או לחילופין, להוראות על הפסקת עבודות השירות וריצוי העונש במאסר ממש.

על הנאשם להתייצב ביום 18.2.18 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות השירות בעיר רמלה.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים. הנאשם לא ישא עונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירת איוםים.

ד. הנאשם יחתום על התcheinבות בסך של 2,000 ₪ שלא יעבור תוך שנתיים מהיום עבירת איוםים. לא תיתחייב התcheinבות תוך 7 ימים יאסר למשך 7 ימים.

המציאות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס ולשירות המבחן.

הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לצורך חתימה על התcheinבות.

כל שהופקדו כספים במסגרת הליך המעצר, הם יוחזו למפקיד, בגין מניעה חוקית, לרבות עיקולים.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודיע היום כ"ג חשוון תשע"ח, 12/11/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה, שופטת בכירה

